

Wislyd, det var fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (S. Hage), som saa noget tvivlende paa Frihandelen og paa Esbjerg Havn og andre lignende Havne. Jeg vil dog tillade mig at berolige det ærede Medlem noget og sige ham, at selve Finanslovsforslaget giver Grund til at støtte Forhaabningerne med Hensyn til Esbjerg Havn, idet den adfiller sig fra de andre kongelige Havne derved, at den giver et meget betydeligt Overskud. I Aar er Indtægten 120,000 Kr., hvormod Udgiften, de almindelige Bedligholdsessomkostninger, er nogle og halvtredsindstyve tusind Kroner, i Fjor var Indtægten noget over 100,000 Kr. og Aaret i Forvejen var den noget over 80,000 Kr., saa Fremskridtet kan anslaaes til gennemsnitlig 20,000 Kr. om Aaret. De andre Havne have tilnærmelsesvis Undereskud — i Aar et lille Overskud, men de foregaaende Aar Undereskud.

Med Hensyn til en Udtalelse fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgfreds (S. C. Christensen) om de 30 Millioner Kroner, han med et let Sind vilde give til Havne paa Vestkysten, kan jeg kun sige, at hvis det bliver nødvendigt, kan jeg ogsaa følge det ærede Medlem paa den Vej, thi der er ikke Tvivl om, at Befolkningen paa Vestkysten og i det hele taget vor Fiskeribefolkning har Krav paa meget væsentlig Støtte fra Statens Side, som den har savnet gennem Aarhundreder. Der er ingen Tvivl om, at Befolkningen i saa Henseende har faaet Dine op for, at der maa gøres noget i Retning af at fremme ikke alene Fiskeriet her i Landet, Indtægtskilden fra Havet, men ogsaa for at beskytte den Del af Befolkningen, som fremfor nogen anden daglig udsætter sit Liv under Udvøvelsen af sit Erhverv. Men jeg tror ikke, det vil være nødvendigt at gaa saa vidt som til 30 Millioner; det vil trænge til, er nemlig ikke, at der enkelte Steder anlægges større Havne, thi der kan ikke staves nogen særlig stor ny Trafik paa Vestkysten for Handel og Eksport, men det, der trænges til, er, at der rundt omkring paa Kysten staves Tilflugtssteder, hvorfra Fiskerne kunne gaa ud, og hvor de atter kunne søge ind. Skal der være Tale om en Havn, en stor enkelt Havn, som væsentlig skulde repræsentere en Handelshavn, saa kan jeg berimod ikke gaa med. Vi have i Esbjerg et virkeligt Statsaktiv til Fordel for vor Handel og vor Søfart. Det gælder om at lægge hele vor Kraft ind paa det Punkt for at udbytte dette saa stærkt som muligt, for at det kan blive det Punkt for hele vort Lands Erhverv, som vi kunne nære Haab om, at det kan blive, og som særlig det ærede

Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds har saa stort Haab om. Hele Jordbruget ser jo hen til Esbjerg Havn, og jeg tror, det vil være rigtigt, at vi koncentrere vore Kræfter der og stabe en Havn, hvor der ikke alene kan eksporteres, men hvor der ogsaa importeres. Thi hvad det gælder om, for at en Havn skal have Betydning for et Folk, er, at der — for at sige det kort — altid er Returfragt. Hvor der er Eksport, maa der ogsaa være Import, og Esbjerg er i Færd med at arbejde sig frem til et faare nyttigt Aktiv for vort Jordbrug og for vor Erhvervsvirksomhed her i Landet. En anden Sag er det at skaffe Tilflugtssteder for Fiskerne. Jeg vil kun nævne, at hvis man tænker sig en stor Havn paa den nordvestlige Kyst af Sjælland, vil den ganske vist til enkelte Tider kunne blive nyttig for Eksporten af vore Landbrugsprodukter, men en saadan Havn der kan, hvad Nyttens angaar, ikke tilnærmelsesvis stilles i Sammenligning med Esbjerg, naar vi sætte alle vore Kræfter ind paa den. Derimod trænge vi til et Tilflugtssted for Fiskerne, det vil sige et Sted, hvor de kunne gaa ud til deres daglige Erhverv, og hvor de kunne være visse paa at finde hjem igen om Aftenen. Det karakteristiske ved Fiskerihavnene eller Tilflugtsstederne paa Vestkysten er, at Fiskerne kunne gaa ud om Morgenen paa Havet, men Naturforholdene kunne jo hurtigt forandre sig, saa at de ikke ere sikre paa at komme i Havn igen paa det samme Sted, hvorfra de gik ud om Morgenen, efter som Udløbene bestandig flytte sig. Det vide vi af uørgelige Erfaringer, og om ikke af andet, saa af de Meddelelser, som vi saa af den højtærede Trafikminister i Anmærkningerne til Finansloven. Det er en Kendsgerning, at hvor som helst vi grave et Løb paa Vestkysten, ved Thyborøn, ved Nymindegab o. s. v., flytter det sig let; man er ikke sikker paa, at man om Aftenen kan sejle ind der, hvorfra man om Morgenen sejlede ud, og det er det, der gør Erhvervet paa Vestkysten saa farligt. Ærede Medlemmer ville erindre, at der for nogle Aar siden blev ofret en meget betydelig Sum for at skaffe et Udløb fra Ringkøbing Fjord. Den Gang tillod jeg mig at stille mig imod dette Forslag, navnlig paa Grund af de Meddelelser, der kom fra selve Ministeren og hans sagkyndige, som erklærede: Ifter et nyt Udløb ved Nymindegab, det flytter sig og deler Stæbne med alle Udløb fra Ringkøbing Fjord. Det flytter sig, sander til og bliver til ingen Nytte. Der var den Gang et Andragende fra en stor Mængde Fiskere paa Vestkysten i Syd og Nord til Regeringen om at sikre dem et godt og fastliggende Ind-